

Indstillingen sættes til Forhandling.

Brandes: Maaske ærede Medlemmer endnu erindrer, at der ved første Behandling af denne Sag veksledes nogle Bemærkninger mellem den ærede Ordfører for Udvalget (Maegaard) og mig angaaende Statsrevisorernes Besigtigelse — som det kaldes — af Statsanlæg. Der findes i Betænkningen en Art Opfordring fra Udvalget til Statsrevisorerne om hyppigt at foretage saadanne Besigtigelser og afgive Beretning derom til Rigsdagen. I Udvalgsbetænkningen henvises der saa til Lov om Statsrevisoratet af 31. Marts 1917, særlig til dens § 5. Imidlertid staaer der ikke i selve Loven noget om Besigtigelse; dette Ord findes ikke der, i Loven staaer der kun, at Statsrevisorerne skal kunne enten ved Undersøgelse paa Stedet eller ved Indkaldelse til Møde afæske Statstjenestemænd skriftlige og mundtlige Oplysninger. Derimod findes Ordet „Besigtigelse“ i den Rigsdagsbeslutning, som indeholder en Art Fortolkning og Udfyldning af Loven, og som blev vedtaget i begge Ting i Maj 1917; der findes deri vel ikke noget *Paa-bud* overfor Statsrevisorerne — det vilde være meget for stærkt et Ord at bruge —, men der aabnes en Lejlighed for Statsrevisorerne til at foretage en saadan Besigtigelse. Det hedder nemlig i denne Beslutning: „Finder en Statsrevisor det nødvendigt, at der til Oplysning om et eller flere Punkter i Statsregnskabet foretages Besigtigelse af et Statsanlæg, forelægges Sagen af Formanden i et Fællesmøde af Statsrevisorerne, der tager Bestemmelse om, hvorvidt Besigtigelsen bør ske ved det samlede Statsrevisorat eller ved en eller flere bemyndigede for dette. Forinden Besigtigelsen finder Sted, gives der vedkommende Minister Meddelelse herom.“

Man kan heraf se, at det ikke vel kan siges, at Statsrevisorerne har til Opgave at foretage Besigtigelse af Statsanlæg; for at det skal kunne ske, maa det være til Oplysning om et eller flere Punkter i Statsregnskabet. I og for sig skal Statsrevisorerne ikke, naar der foretages saadanne Statsanlæg; rejse ud og besigtige dem; dette vil kun kunne ske til Oplysning om Punkter paa Statsregnskabet. Dernæst maa, naar en saadan Besigtigelse forekommer en af Statsrevisorerne nødvendig, Spørgsmaalet forelægges Statsrevisoratet i et Fællesmøde, hvor altsaa ogsaa Formanden maa give sit Samtykke til, at en saadan Besigtigelse finder Sted, og saa kan en eller flere af Statsrevisorerne tage ud og foretage Besig-

tigelsen — saa vidt jeg forstaaer denne Bestemmelse, kan endda en enkelt af Statsrevisorerne blive bemyndiget af alle Statsrevisorerne til at tage af Sted og foretage en saadan Besigtigelse —, men forinden dette sker, skal der gives Ministeren Meddelelse derom, hvilket altsaa viser, at det maa være noget, som forholdsvis sjældent finder Sted.

Jeg skal naturligvis paa ingen Maade overfor Udvalget og Ordføreren bestride, at Udvalget kan gøre denne Henstilling til Statsrevisoratet. Jeg skal heller ikke paa nogen Maade bestride, at Statsrevisorerne kan foretage Besigtigelse, naar Statsrevisoratets enkelte Medlemmer eller det hele Statsrevisorat finder det passende, men jeg vil kun mene, at det maaske er at gaa noget videre, end Loven eller Rigsdagsbeslutningen udtrykkelig tillader, naar man som den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne (Maegaard) — og Udvalget selv for øvrigt — foreslaar, at Statsrevisorerne hyppigt bør — og det er dog Mening — foretage Besigtigelse af Statsanlæg og derefter afgive Beretning derom til Rigsdagen. Det sidste findes der slet ikke noget om i Rigsdagsbeslutningen. Det ligger ikke i Ordene: at der til Oplysning om et eller andet Punkt paa Statsregnskabet kan foretages en saadan Besigtigelse. Statsrevisorerne kan foretage denne og derigennem faa den Oplysning, som de anser for fornøden, ligesom de ogsaa kan afæske Statstjenestemændene skriftlige og mundtlige Erklæringer om et Statsanlæg og derefter tage deres Stilling til det paagældende Punkt paa Statsregnskabet. Jeg har intet imod og skal ikke bestride, at Statsrevisorerne kan udvide deres Myndighed paa denne Maade ud fra Lov og Beslutning, men det har ikke været Forudsetningen, da man vedtog Loven efter de Forhandlinger, som jeg ogsaa havde den Ære at føre med Statsrevisoratet, og det ligger ikke ganske hverken i Lovens Ord eller i Beslutningens Udtryk. Jeg vilde kun tillade mig, da jeg havde den Ære at veksle Ord herom med Udvalgets Ordfører, at hævde, at min Opfattelse formentlig er rigtig. Paa den anden Side skal jeg altsaa ikke gaa imod, at man kan udvide Statsrevisorernes Myndighed paa den Maade, som Udvalget synes at ønske.

Ordføreren (Maegaard): Det, som Udvalget vil, det, jeg tilsigtede med mine Udtalelser, var at understrege, at naar der i en Lov er givet Bemyndigelse for Statsrevisorerne til, naar de selv fandt det betimeligt, at foretage Eftersyn eller Under-